

РЕШЕНИЕ

№ 2095

гр. София, 30.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 74 състав,
в публично заседание на 20.03.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Младен Семов

при участието на секретаря Теменужка Стоименова, като разгледа дело номер **5352** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.226 ал.1 от АПК вр. чл. 156 и сл. от ДОПК.

Предмет на разглеждане е депозирана жалба от „Сънни Мюзик Про“ ЕООД, срещу ревизионен акт № P22221719005125-091-001/07.05.2020 г., издаден от орган по приходите в ТД на НАП С., потвърден с решение № 1173/30.07.2020 г., издадено от директора на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ при централно управление на НАП - С..

Жалбоподателят обжалва ревизионния акт, с който е установен допълнително корпоративен данък в размер на 1575 лв. и лихви в размер на 176, 33 лв. по ЗКПО и допълнителни задължения по ЗДДС в резултат на непризнато право на приспадане на данъчен кредит в общ размер на 4749, 77 лв. и лихви в размер на 667, 48 лв., за периодите от 01.08.2018 г. до 28.02.2019 г. по фактури, издадени от „Вирамекс Лимитед – ВД“ ЕООД, „Луксор Инвест 2013“ ЕООД и „ЗВ Лукс 2018“ ЕООД.

Твърди се материална незаконосъобразност на оспорваният РА, като дружеството претендира, че процесно ревизираните доставки са реално осъществени и в съответствие с нормата на чл.68 ал.1 т.1 ЗДДС, като дружеството е представило надлежни фактури, документиращи осъществена облагаема доставка по смисъла на чл.9 ЗДДС, за които е начислен правомерно данък и формира данъчен кредит за приспадане по смисъла на чл.68 ал.1 и чл.69 ал.1 от ЗДДС. Иска се отмяната му.

Ответникът – директорът на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна

практика” С. изразява становище за неоснователност на жалбата, аналогични с изложените в постановеното от него решение при оспорване на РА по административен ред. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Със заповед за възлагане на ревизия № Р-22221719005125-020-001/02.08.2019 г., издадена от Г. В. - Н., началник на сектор „Ревизии“, дирекция „Контрол“ в ТД на НАП С. е възложено извършването на ревизия на „Сънни Мюзик Про“ ЕООД за определяне на задължения по ЗДДС за данъчни периоди от 14.08.2018 г. до 28.02.2019 г. и за корпоративен данък за периода от 07.06.2018 г. до 31.12.2018 г. Със заповедта за възлагане на ревизия са определени данните за ревизираното лице по чл. 81, ал. 1, т. 2-5 от ДОПК, ревизиращите органи по приходите, срокът за извършване на ревизията. Изготвен е ревизионен доклад № Р-2222179005125-092-001/24.01.2020 г., същият е връчен на ревизираното лице, съдържащ реквизитите по чл. 117, ал. 2 от ДОПК и връчен на ревизираното лице,. Констатациите в него са възприети напълно от ревизиращите органи и е издаден обжалвания в производството пред настоящата инстанция ревизионен акт.

С процесният РА на дружеството не е признато право на данъчен кредит на основание чл. 68, ал. 1, т. 1 и чл. 69, ал. 1, във връзка с чл. 9 от ЗДДС в общ размер на 4749, 77 лв., по фактури, издадени от „Вирамакс Лимитед ВД“ ЕООД, „Луксор Инвест 2013“ ЕООД и „ЗВ Лукс 2018“ ЕООД и със сумата от 15 750 лв. е увеличен финансовия резултат на дружеството за 2018 г. на основание чл. 26, т. 2 от ЗКПО. В хода на ревизионното производство са извършени редица процесуални действия – на основание чл. 37, ал. 3, чл. 53 и чл. 56, ал. 1 от ДОПК на ревизираното дружество са били връчени искания за представяне на доказателства и писмени обяснения № Р-22221719005125-040-001/14.08.2019 г. На основание чл. 45 от ДОПК органите по приходите са извършили насрещни проверки на „Вирамакс Лимитед ВД“ ЕООД, „Луксор Инвест 2013“ ЕООД и „ЗВ Лукс 2018“ ЕООД.

За данъчните периоди м. 08.2018 г., м. 09.2018 г. и м. 10.2018 г. е отказано право на приспадане на данъчен кредит в общ размер на 1950 лв. по фактури: № 390/30.08.2018 г. с предмет на доставка - извършени транспортни услуги, с данъчна основа 5000 лв., № 82/23.10.2018 г. с предмет на доставката-извършена транспортна услуга, с данъчна основа 2500 лв., № 421/28.09.2018 г. с предмет на доставката-извършена транспортна услуга, издадени от „Вирамакс Лимитед ВД“ ЕООД. На дружеството е била извършена насрещна проверка, резултатите от която са обективирани в протокол № П-22001019163143-141-001/18.11.2019 г. Представен е договор за транспортна услуга от 01.07.2018 г., сключен между „Вирамакс Лимитед ВД“ ЕООД като изпълнител и „Сънни Мюзик Про“ ЕООД в качеството му на възложител, по силата на който възложителят възлага, а изпълнителят приема да извърши транспорт по маршрут Република България, с посочен срок на извършване на услугата от 01.08.2018 г. до 01.08.2019 г.

За данъчните периоди м. 11.2018 г., м. 12.2018 г. и м. 01.2019 г. е отказано право на приспадане на данъчен кредит в общ размер от 1700 лв. по фактури № 167/19.11.2018 г., 169/19.12.2018 г. и 174/18.01.2019 г., с посочен предмет на доставката транспортни услуги, издадени от „Луксор Инвест 2013“ ЕООД. На

дружеството е била извършена насрещна проверка, резултатите от която са били обективирани в протокол за извършена насрещна проверка № П-22221419155810-040-001/21.01.2020 г. По данни от информационната система на НАП дружеството е с основен предмет на дейност фризьорски и козметични услуги, няма наети лица по трудови правоотношения и собствени моторни превозни средства.

За данъчен период м. 02.2019 г. на дружеството е отказано право на приспадане на данъчен кредит в размер на 1100 лв. по фактура 173/20.02.2019 г., с посочен предмет на доставката - услуга, издадена от „ЗВ Лукс 2018“ ЕООД. На дружеството е била извършена насрещна проверка, резултатите от която са били обективирани в протокол за извършена насрещна проверка № П-22002319163451-141-001/22.11.2019 г.

След анализ на събраните доказателства органите по приходите са приели, че процесните фактури не документират реални доставки на услуги по смисъла на чл. 9 от ЗДДС, като на основание чл. 68, ал. 1, т. 1 и чл. 69 от ЗДДС, е отказано право на данъчен кредит общо в размер на 4749, 77 лв.

В хода на ревизионното производство е установено, че ревизираното дружество е подало декларация по чл. 92 от ЗКПО вх. № 2217И0160526/14.01.2019 г. с деклариран приходи в размер на 16 471, 73 лв., счетоводен и данъчен финансов резултат – печалба в размер на 4, 53 лв. При съобразяване на изложеното в частта по ЗДДС относно неизвършени стопански операции по фактурите, издадени през 2018 г. от „Луксор Инвест 2013“ ЕООД, „Вирамекс Лимитед ВН“ ЕООД на обща стойност 15 750 лв., органите по приходите са формирали извод за липса на документална обосновааност на разходите. Посочено е, че чрез осчетоводяването на първични счетоводни документи, издадени от посочените дружества, „Сънни Мюзик Про“ ЕООД е намалило финансовия си резултат за 2018 г. с цел отклонение от облагане с корпоративен данък. При този извод, и на основание чл. 26, т. 2 от ЗКПО за 2018 г. със сумата от 15 750 лв. е увеличен деклариания финансов резултат и е установен допълнителен корпоративен данък в размер на 1575, 45 лв., като след приспадане на внесения данък от 0.45 лв. е определен данък за довносяне в размер на 1575 лв. и лихви в размер на 176, 33 лв.

В хода на съдебното производство от страна на жалбоподателя е направено искане за събиране на доказателства, както и за изслушването на съдебно-счетоводна експертиза. Същата е допусната, като по делото е представено експертно заключение на вещото лице. При така установената фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е подадена в срока по чл. 156, ал. 1 от ДОПК, от активно легитимирано лице, срещу подлежащ на обжалване акт, и след като е осъществено обжалването по административен ред в съответствие с чл. 156, ал. 2 от ДОПК, поради което същата е процесуално допустима.

По съществуващото на спора, съдът съобрази:

Жалбоподателят обжалва ревизионния акт, с който е установен допълнително

корпоративен данък в размер на 1575 лв. и лихви в размер на 176, 33 лв. по ЗКПО, и допълнителни задължения по ЗДДС в резултат на непризнато право на приспадане на данъчен кредит в общ размер на 4749, 77 лв. и лихви в размер на 667, 48 лв., за периодите от 01.08.2018 г. до 28.02.2019 г. по фактури, издадени от „Вирамакс Лимитед – ВД“ ЕООД, „Луксор Инвест 2013“ ЕООД и „ЗВ Лукс 2018“ ЕООД.й

От събраните по делото доказателства се установява, че „Вирамакс Лимитед ВД“ ЕООД е издало на „Сънни Мюзик Про“ ЕООД фактури № 390/30.08.2018 г. с посочен предмет на доставката извършени транспортни услуги, 82/23.10.2018 г. с посочен предмет на доставката извършена транспортна услуга, 421/28.09.2018 г. с посочен предмет на доставката извършена транспортна услуга, че „Луксор Инвест 2013“ ЕООД е издало на „Сънни Мюзик Про“ фактури № 167/19.11.2018 г., 169/19.12.2018 г. и 174/18.01.2019 г., с посочен предмет на доставката транспортни услуги, че „ЗВ Лукс 2018“ ЕООД е издало на „Сънни Мюзик Про“ фактура 173/20.02.2019 г., с посочен предмет на доставката услуга.

От събраните по делото доказателства не се установява реалното извършване на услугите, посочена в процесните фактури.

Нормите на чл.68, ал.1, т.1 и чл.69, ал.1, т.1 от ЗДДС, регламентиращи, наред с чл.71 от ЗДДС, предпоставките, при наличието на които следва да се признае правото на приспадане на данък върху добавената стойност, транспонират разпоредбата на чл.168 и чл. 169 от Директива 2006/112/ЕС, според която доколкото стоките и услугите се използват за целите на облагаемите сделки на данъчнозадължено лице, същото има правото, в държава-членка, в която извършва тези сделки да приспадне от дължимия данък върху добавената стойност, който то е задължено да плати, дължимия или платен ДДС в тази държава-членка по отношение на доставката за него на стоки или услуги, извършена или която предстои да бъде извършена от друго данъчнозадължено лице.

Безспорно, правото на данъчнозадължените лица да приспадат от ДДС, на който са лица платци, дължимия или платения ДДС за закупени от тях стоки и за получени от тях услуги, представлява основен принцип на въведената от законодателството на Съюза обща система на ДДС (вж. по-специално решения от 25 октомври 2001 г., Комисия/Италия, С-78/00, EU:C:2001:579, т. 28 и от 21 юни 2012 г., Mahagibben и Dбvid, С-80/11 и С-142/11, EU:C:2012:373, т. 37).

В този смисъл, предвиденото в член 167 и сл. от Директива 2006/112 право на приспадане е неразделна част от механизма на ДДС и по принцип не може да бъде ограничавано. В частност това право на приспадане може да бъде упражнявано незабавно по отношение на целия данък, начислен по получени доставки (вж. по-специално решения от 21 март 2000 г., Gabalfrisa и др., С-110/98—С-147/98, EU:C:2000:145, т. 43 и от 21 юни 2012 г., Mahagibben и Dбvid, С-80/11 и С-142/11, EU:C:2012:373, т. 38).

Режимът на приспадане цели да освободи изцяло стопанския субект от тежестта на дължимия или платения ДДС в рамките на цялата му икономическа дейност.

Следователно общата система на ДДС гарантира неутралитет от гледна точка на данъчната тежест на всички икономически дейности, независимо от техните цели и резултати, при условие че самите тези дейности по принцип подлежат на облагане с ДДС (вж. по-специално решения от 21 март 2000 г., *Gabalfriisa* и др., С-110/98—С-147/98, EU:C:2000:145, т. 44 и от 21 юни 2012 г., *Mahagibben* и *Dóvid*, С-80/11 и С-142/11, EU:C:2012:373, т. 39).

Правото на приспадане на ДДС обаче се обуславя от изпълнението на изисквания или на материални условия и на условия от формално естество. Що се отнася до материалноправните изисквания или предпоставки, от член 168, буква а) от Директива 2006/112 следва, че за да може съответното лице да се ползва от право на приспадане, е необходимо, от една страна, то да е „данъчнозадължено“ по смисъла на тази директива, и от друга страна, стоките или услугите, за които иска да му се признае правото, впоследствие да бъдат използвани от данъчнозадълженото лице за нуждите на облагаемите сделки, които самото то е сключило, и да са му били доставени от друго данъчнозадължено лице. (в този смисъл вж. по-специално решения от 6 септември 2012 г., *Tyth*, С-324/11, EU:C:2012:549, т. 26 и от 22 октомври 2015 г., *PPUH Stehcemp*, С-277/14, EU:C:2015:719, т. 28 и цитираната съдебна практика).

В този смисъл и за да възникне право на данъчен кредит по посочените от органите по приходите доставки, следва да се установи, че същите ще бъдат включени в икономическата дейност на предприятието при извършване на последващи облагаеми доставки от него, така, че ДДС да бъде понесен от крайния потребител. В обратната хипотеза би се стига до ситуация в която той би приспаднал данъчен кредит, чиято тежест всъщност би следвало да понесе като краен потребител и като резултат – дължимият данък по въпросните доставки ще остане за сметка на републиканския бюджет. Обстоятелство, което би нарушило механизма на ДДС.

На следващо място и в т.46-48 от своето решение от 16 февруари 2012 година, по дело С-118/11, „Е. А. Мениджмънт“ ООД, ECLI:EU:C:2012:97 СЕС е имал възможността да постанови, че: „При сделка, състояща се в получаването на услуга, ... наличието на пряка и непосредствена връзка между определена получена доставка и една или повече извършени доставки, пораждащи право на приспадане, е по принцип необходимо, за да се признае на данъчнозадълженото лице право на приспадане на ДДС, начислен върху получената доставка, както и за да се определи обхватът на това право (Решение от 29 октомври 2009 г. по дело *SKF*, С-29/08, Сборник, стр. I-10413, точка 57 и цитираната съдебна практика)“.

Прието е също, че „е налице право на приспадане в полза на данъчнозадълженото лице дори при липса на пряка и непосредствена връзка между определена получена доставка и една или повече извършени доставки, пораждащи право на приспадане, когато разходите за съответните услуги са част от общите разходи на това лице и поради това представляват елементи, формиращи цената на стоките или услугите, които то доставя. Разходите от този вид в действителност имат пряка и непосредствена връзка с цялостната икономическа дейност на данъчнозадълженото лице“ (пак там).

И в единия, и в другия случай, „наличието на пряка и непосредствена връзка предполага, че разходите по получените доставки са включени в цената на конкретни извършени доставки или съответно в цената на стоките или услугите, доставяни от данъчнозадълженото лице в рамките на икономическата му дейност“/пак там/.

Безспорно, доказателствена тежест за установяване реалността на процесните доставки носи ревизираното лице, декларирал право на приспадане на данъчен кредит по въпросните фактури./в този смисъл виж Решение № 4049 от 30.03.2021 г. на ВАС по адм. д. № 711/2021 г., Решение № 3082 от 9.03.2021 г. на ВАС по адм. д. № 12209/2020 г., Решение № 2612 от 25.02.2021 г. на ВАС по адм. д. № 6973/2020 г./.

Като контрапоза, не следва в тежест на получателя по доставките да се вменява в отговорност действията или бездействията на доставчиците – в този смисъл са решения по дела С-324/11 (Gabor Toth), както и решение по съединени дела С-80/11 и С-142/11 (Mahageben kft и P. D.), което обаче не го освобождава от основното му задължение – да ангажира годни доказателства и доказателствени средства позволяващи установяване реалността на доставките.

Видно от представеното заключение на вещото лице по допуснатата и назначена съдебно счетоводна експертиза осчетоводяването на процесните сделки и данъчни фактури в счетоводството на жалбоподателя е осъществено съобразно ЗСч и приложимите счетоводни стандарти с частично отклонение на реквизитите по чл.114 ал.1 ЗДДС относно количеството/т.9/. Във връзка с въпроса дали доставките по фактурите представляват разход свързан с дейността на жалбоподателя респ. отчетели ли са съответните приходи от жалбоподателя и намерили ли са те отражение в ГФО за съответната година се установява, че:

В дневника за продажби на ЗВ ЛУКС 2018ЕООЗД за м.02.,2019г. е отразена процесната фактура.

По отношение на Л. Инвест 2013 ЕООД фактурата е отразена в дневника за продажби да м.11,2018г.

По отношение на Вирамакс Л. – ВД ЕООД се установи, че липсват публикувани и представени данни, но,че фактурата е отчетена в дневниците за продажби.

Относно наличието на данни за извършено плащане, вещото лице установява, че такива липсват само по отношение на доставчика ЗВ ЛУКС 2018 ЕООД. Процесните фактури са намерили отражение в СД по ЗДДС на трите дружества-доставчици. Поради липса на публикувани и представяни ГФО за периодите от страна на посочените дружества не може да се установи съответствие на декларираните приходи по ГДД за съответната данъчна година и декларираните обороти от кл.01 на подадените СД по ЗДДС. Прието е още, че посочените доставчици нямат кадрова обезпеченост/наети по договор лица/ за посочените периоди.

Процесуалният представител на жалбоподателя в проведеното на 23.01.2023г.

съдебно заседание изрично е заявил, че не желае да му бъде дадена възможност да поставя допълнителни въпроси към вещото лице, нито правя искане за назначаване на допълнителна експертиза по тази част. Допълнителна експертиза не е искана и в останалите части, въпреки предоставена възможност затова. Посочено е, че няма други доказателствени искания. В съдебното заседание проведено на 20.03.2023г. дори не е изпратен и представител.

Само по себе си издаването на фактури и коректното им осчетоводяване не са достатъчни да обосноват убедителен извод, че спорните доставки са действително осъществени. В своята практика СЕС многократно е подчертавал, че не е допустима национална практика, с която се отказва претендираното данъчно предимство само въз основа на поведението на доставчика, но същевременно пак задължителната практика на СЕС поставя ударение върху необходимостта националният съдия да осъществи преценка на събраните доказателства и въз основа на нея да формира извода си осъществени ли са действително фактурираните стопански операции.

В допълнение - не се излагат и конкретни съображения насочени срещу събраната от органите по приходите информация, нито относно правото на участие на ревизираното лице в производство, респ. същото да е ограничено, да не е предоставена възможност за представяне на докозателства, излагане на твърдения и възражения и прочее. В този смисъл и при наличие на редовно поискани данни от органите по приходите и непредставена информация от ревизираното лице, правилно в РА е приложена презумпцията на чл.37 ал.4 от ДОПК. В рамките на настоящето производство, съдът бидейки инстанция по същество е предоставил възможност на жалбоподателя да ангажира годни доказателствени средства и представи необходимите доказателства, като и изрично е указал още в определението за насрочване на делото, че същият носи доказателствена тежест относно наличието на материално-правни предпоставки за упражняване правото на данъчен кредит. Такива не са ангажирани, въпреки многократно предоставената възможност, поради което и възраженията на страната се явяват голословни.

В тази връзка, както се посочи и по-горе, самото издаване на фактурите не е достатъчно, за да обоснове реалност на документираните с тях доставки на услуги. В тази връзка при изследване на обстоятелството дали по отношение на жалбоподателя е налице правото на приспадане на данъчен кредит по процесните фактури следва да се съобрази и обстоятелството, че законодателят в никакъв случай не предпоставя признаването на разходите само с формалното им документално оформяне, ако то не е свързано с реални стопански операции, както е в процесния случай.

За признаване правото на приспадане на данъчен кредит съществува изискването лицето, което претендира правото на приспадане на данъчен кредит да е получател на доставката или услугата, а другото данъчнозадължено лице да е реалният доставчик на доставката на стока или услуга. В тази връзка се прави и извода, че от събраните по делото доказателства не може да се установи, че именно търговските дружества, посочени като доставчик на услугите по процесните фактури са извършили посочените доставки на услуги.

Принципът на служебното начало инкорпориран в чл.9 от АПК несъмнено проявява своето действие и в рамките на съдебното производство. Именно в този смисъл нормата на чл. 168 ал.1 АПК предвижда, че съдът не се ограничава само с обсъждане на основанията, посочени от оспорващия, а е длъжен въз основа на представените от страните доказателства да провери законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146.

Доколкото в съдебният административен процес въобще е налице проявление на състезателност, то тя се изразява основно във връзка с доказателствената дейност на страните, след като съдът им е указал за установяване на кои обстоятелства носят доказателствена тежест. Дружеството-жалбоподател не се е възползвало от многократно дадената възможност да проведе защитата си, като не е изпълнила и дадените съдебни указания с оглед установителната дейност. Нещо повече – на същото е наложена глоба с Определение по протокол от проведено на 23.01.2023г. открито съдебно заседание по делото, именно за неизпълнение на съдебно разпореждане за представяне на доказателства по делото. В тази връзка следва да се има предвид:

С определение № 4834 от 16.06.2022 г. по делото, съдът е конституирал страните, разпределил е доказателствената тежест и е насрочил делото за разглеждане в открито заседание на 03.10.2022 г. от 13. 40 часа. Също е указал на жалбоподателя, с оглед **ИЗРИЧНО УКАЗАНОТО** с Решение № 5585 от 08.06.2022 г. по адм. дело № 9427 по описа на Върховния административен съд за 2021 г., да представи фактура № 173/20.02.2019 г. издадена от "ЗВ ЛУКС 2018" ЕООД, както и други съпътстващи процесните фактури документи съдържащи информация относно обхвата и естеството на предоставяните услуги, дата на извършването и приключването им, ако са извършвани през определен период от време, както и да конкретизира какви и кои обстоятелства цели да установява с доказателствените искания в депозирана молба от 19.01.2021 г. /л. 209 по приключилото първоинстанционно дело/.

В проведено на 03.10.2022 г. съдебно заседание по делото, съдът е указал повторно на жалбоподателя да уточни и прецизира доказателствените си искания, направени с молба от 19.01.2021 година - искане за съдебно-счетоводна експертиза и представяне на фактура № 173 от 20.02.2019 година, като напомня, че за изпълнение на същите, вече дадени указания е бил предоставен седмодневен срок от получаване на определението на съда – считано от 13.07.2022 г., т. е. срокът за изпълнение е изтекъл на 21.07.2022 г., а указанията не са били изпълнени, като в отговор в рамките на същото заседание, жалбоподателят е помолил да му бъде предоставена възможност да изложи в писмен вид точната формулировка, обобщение и конкретизация на всички въпроси и доказателствени искания на представляваното от мен, дружество.

Съдът е отложил делото за събиране на доказателства и с цел прецизиране и конкретизиране доказателствените искания на страна, без да определя нова дата за следващо съдебно заседание.

С молба от 06.10.2022 г., процесуалният представител на "СЪННИ МЮЗИК ПРО" ЕООД на основание чл. 192 моли съдът да задължи ТД на НАП да представи

документи от данъчното досие на "ВИРАМАКС ЛИМИТЕД-ВД" ЕООД, "ЛУКСОР ИНВЕСТ 2013" ЕООД и "ЗВ ЛУКС 2018" ЕООД. Успоредно с това отправя искане за допускане на съдебно – счетоводна експертиза с конкретно формулирани задачи. Доказателството искане е уважено от съда, като по делото вече е представено и заключението на вещото лице по съдебно-счетоводната експертиза и от страна на НАП са представени документите от данъчното досиу на посочените доставчици, поради което съдът е насрочил делото за разглеждане в открито заседание на 23.01.2022г.

При предварителна подготовка за разглеждане на делото в открито заседание, Съдът, отново с Определение № 120 от 05.01.2023 година е указал на жалбоподателя „Сънни Мюзик Про“ ЕООД:

1. Да представи фактура № 173/20.02.2019 г. издадена от „ЗВ ЛУКС 2018“ ЕООД, като му е указал, че при неизпълнение, приложим е институтът на чл.92а от ГПК, по силата на който страната причинила неоснователно отлагане на делото следва да понесе разноските за отлагане делото, като заплати глоба в размерите по чл.91 ГПК;

2. Да представи заверени копия от договорите с „Луксор Инвест 2013“ ЕООД и „ЗВ Лукс 2018“ ЕООД, във връзка с изпълнението на които е претендирано право на данъчен кредит по издадени от дружествата фактури. Алтернативно и при липса на такива договори да заяви откъде произтичат претендираните търговски отношения помежду им и как са обективирани същите;

3. Да внесе дължимия депозит за вещо лице, в размер на 800,00 (осемстотин) лева, определен от съда още с определение от 13.10.2022 г., като представи документ в деловодството на съда, като го е уведомил, че при неизпълнение на това разпореждане, съдът ще пристъпи служебно към събиране на сумата, съобразно съществуващите законови способности.

За изпълнение на така дадените указания съдът е определил тридневен срок. Определението е надлежно връчено на управителя на дружеството С. М. на 05.01.2023 година.

Всички актове на съда са връчени своевременно на съда, но неизпълнени в срок, поради това и като е констатирал, че жалбоподателят не е изпълнил указанията в дадения срок, нито е отправил изявление до съда относно обективна или субективна невъзможност същото да бъде изпълнено, излагайки съответните причини, с което е налице неизпълнение на съдебно разпореждане, довело и до неоснователно отлагане на делото, и на основание чл. 92а, вр. чл. 91, ал.1, вр. чл.89, т.2 от ГПК, съдът, с определение по протокол от проведено на 23.01.2023г. открито съдебно заседание по делото, е наложил на жалбоподателя глоба в размер на 150,00 (сто и петдесет) лева. Успоредно с това и с посоченото определение му е указал отново в 3-дневен срок, да изпълни дадените му с Определение № 120 от 05.01.2023 година указания

Указанията отново не са изпълнени, като страната, нито веднъж не е отправила дори писмено изявление до съда относно наличието на невъзможност да представи

исканите документи, както и за тяхното – несъществуване изобщо.

Едва с молба от 01.02.2023г. – искане за отмяна наложената глоба на дружеството, неговият процесуален представител заявява, че не разполага с процесната фактура издадена от „ЗВ ЛУКС 2018“ ЕООД, като счита, че същата е представена пред органите по приходите а с доставчиците „Луксор Инвест 2013“ ЕООД и „ЗВ ЛУКС 2018“ ЕООД няма сключени писмени договори, само устни договорки.

По силата на чл. 171 ал.1 от АПК, доказателствата, събрани редовно в производството пред административния орган, имат сила и пред съда.

От тези доказателства, подробно описа в предходната част на акта, следва извода за обективна невъзможност да се установи кога са били извършени услугите, както и предмета на същите, за да може да се направи реалната преценка дали същите са били действително извършени. Няма представени доказателства за притежавани собствени, както и наети активи за извършване на услугата. Реалността на доставките по процесните фактури би следвало да бъде преценявана с оглед на обстоятелството, че реалното извършване на услугите предполага наличието на доказателства за това, а именно наличието на подготвени трудови договори и длъжностни характеристики, осъществено деклариране пред НАП на сключените и прекратени трудови договори, наличието на изготвени ежемесечни и годишни декларации за внесените осигуровки, регистрация в инспекцията по труда, наличието на изготвени трудови досиета, изготвени справки за стаж и осигурителни доходи, наличие на пътни листове за извършване на транспорта. Действително, отказът за право на приспадане на данъчен кредит не би могъл да бъде основан с липсата на представена информация от страна на предходен доставчик. Несъмнено е обаче, че като получател на услугите, дружеството следва да разполага с доказателства, за получаването им. Доказателства в тази насока не са представени. Данъчнозадълженото лице, което иска приспадане на ДДС е длъжно да представи обективни доказателства, че стоките и услугите действително са му били доставени от данъчнозадължени лица за целите на подлежащи на облагане с ДДС негови сделки и, по отношение на които то действително е платило ДДС. Такива доказателства не са представени от жалбоподателя в хода на ревизионното производство, не са представени в хода на производството пред тази съдебна инстанция.

В настоящият казус, чрез представените по спора фактури се установява само формалното документиране на развили се между посочените търговци търговски взаимоотношения, но не се доказва реалното осъществяване на доставките, документиран с издаването на фактурите. Съдът в Л., в т. 38 от своето решение от 18 юли 2013 г. по дело С-78/12, „Евита-К“ ЕООД, ECLI:EU:C:2013:486 е посочил недвусмислено, че за преценката дали са налице предпоставките за правото на приспадане на данъчен кредит може да се вземат предвид данни относно доставки предхождащи или следващи разглежданите в основното производство.

На базата на събраните по делото и в рамките на административното производство доказателства се установява, че органите по приходите са предприели

всички възможни процесуални средства, както и че са събрали всички относими доказателства относно установяване на правото на приспадане на данъчен кредит по процесните фактури. Ето защо следва да се отхвърли като неоснователно възражението, че за доказване реалността на доставките е достатъчно представянето на самите фактури и начисляването на данъка по реда на чл. 86, ал. 1 от ЗДДС.

В хода на ревизионното производство органите по приходите са предприели и осъществили всички процесуални действия, дадени им като възможност от ДОПК, а доказването на реалността на доставките принадлежи на жалбоподателя. Както и се посочи по-горе в мотивите на това съдебно решение според постоянната съдебна практика основният принцип на неутралитет на ДДС налага неговото приспадане по получените доставки да се предостави, ако са изпълнени изискванията по същество, дори и данъчнозадължените лица да са пропуснали някои формални изисквания (решения от 12 юли 2012 г., Е.-България транспорт ООД, С-284/11, т. 62, *Salomie и Oltean*, С-183/14, т. 58). Хипотеза, което не се прилага когато нарушаването на тези формални изисквания възпрепятства представянето на сигурно доказателство, че са изпълнени материалните изисквания, какъвто е и процесия случай, (решения от 12 юли 2012 г., Е.-България транспорт ООД, С-284/11, т. 71 и от 11 декември 2014 г., *Idexx Laboratories I.*, С-590/13, т. 39).

В заключение следва да се посочи, че лицето, което иска приспадането на ДДС, трябва да докаже, че отговаря на условията, за да се ползва от него (решение от 26 септември 1996 г., *Enkler*, С-230/94, т. 24 и решение от 15 септември 2016 г., *Barlis 06 — Investimentos Imobiliários e Turísticos*, С-516/14, т. 46). Що се отнася до материалноправните изисквания или предпоставки, от член 168, буква а) от Директива 2006/112 следва, че за да може съответното лице да се ползва от право на приспадане, е необходимо, от една страна, то да е „данъчнозадължено“ по смисъла на тази директива и от друга, стоките или услугите, за които иска да му се признае правото, впоследствие да бъдат използвани от данъчнозадълженото лице за нуждите на облагаемите сделки, които самото то е сключило, и да са му били доставени от друго данъчнозадължено лице (в този смисъл решения от 15 септември 2016 г., *Senatex*, С-518/14, т. 28, *P. Consult*, С-101/16, т. 39). В такава хипотеза наличието на данъчна измама е напълно ирелевантно, доколкото не са налице материално правните предпоставки за правото на приспадане на ДДС.

В заключение на тази част и с оглед факта, че по делото не е представена с фактурата издадена от „ЗВ ЛУКС 2018“ ЕООД, следва да се отбележи:

На първо място ВАС, в своето отменително решение е дал задължителни указания към новата първа инстанция да укаже на жалбоподателя, че той следва да представи процесната фактура. Това е сторено от съда, но неизпълнено от жалбоподателя, както бе описано по-горе.

На второ място са налице изявления от ответника, че преписката е представена в цялост, като едва на 01.02.2023г. жалбоподателят твърди, че процесната фактура сигурно е предоставена на органите по приходите.

По своята същност, фактурата идва да отрази един настъпил в обективната действителност факт-осъществена сделка. Въз основа на отразената в нея стойност на сделката е предявено и правото на приспадане на данъчен кредит. По-горе бяха изложени аргументи за липса на реалност на доставката и това е едно от основанията за отхвърляне на процесното оспорване, респ. за приемане липса на право на приспадане на данъчен кредит. С аргумент на по-силното основание обаче следва да се приеме, че след като дори документа идващ да материализира този факт не е налице, то правото на приспадане на данъчен кредит не може и не следва да бъде упражнено.

На следващо място, с процесният РА е установено, че ревизираното дружество е подало декларация по чл. 92 от ЗКПО вх. № 2217И0160526/14.01.2019 г. с деклариран приходи в размер на 16 471, 73 лв., счетоводен и данъчен финансов резултат – печалба в размер на 4, 53 лв. С оглед изложеното относно частта ЗДДС относно неизвършени стопански операции по фактурите, издадени от през 2018 г. от „Луксор Инвест 2013“ ЕООД, „Вирамекс Лимитед ВН“ ЕООД на обща стойност 15 750 лв., правилно приходните органи са приели липсата на документална обосновааност на разходите. Текста на чл. 26, т. 2 от ЗКПО предвижда, че не се признават за данъчни цели разходи, които не са документално обосновани по смисъла на ЗКПО. Съгласно нормата на чл. 10, ал. 1 от ЗКПО счетоводен разход се признава за данъчни цели, когато е документално обоснован чрез първичен счетоводен документ по смисъла на Закона за счетоводството, отразяващ вярно стопанската операция. От събраните по делото доказателства се установява, че процесните фактури, не отразяват реални стопански операции, което прави извода за неоснователно намаляване на финансовия резултат за 2018 Правилно в тази връзка е прието, чрез позоваване нормата на чл. 16, ал. 2, т. 4 от ЗКПО, че начисляването на възнаграждения или обезщетения за услуги, без те да са реално осъществени представлява отклонение от данъчно облагане. Ето защо, следва да се приеме ,че правилно е увеличен деклариания финансов резултат и е установен допълнителен корпоративен данък в размер на 1575, 45 лв., като след приспадане на внесения данък от 0.45 лв. е определен данък за довносяне в размер на 1575 лв. и лихви в размер на 176, 33лв.

В заключение следва да се посочи, че процесният РА е издаден от компетентен орган, при спазване на производствените правила, съответствие с целта на закона и материалния закон, като крайният резултат обективиран в разпоредителната част на акта е обоснован с оглед извършената от органа установителна дейност и изложените съображения.

Поради това, процесният РА се явява законосъобразен, а оспорването срещу него следва да се отхвърли

С оглед своевременно направеното искане за присъждане на разноски от ответника, същите следва да му бъдат присъдени на основание чл. 161, ал. 1 изр. трето от ДОПК, във връзка с чл. 8, ал. 1 вр. чл.7 ал.2 т.2 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, в размер на 1017,60лв. Сумата е образувана като нормативно определен сбор от 400лв. плюс сумата от 617,60лв

равняваща се на 10% от сумата от 6176 / горницата над 1000лв. до достигане размера на установеното задължение от 7176лв/.

С оглед изложеното и на основание чл. 160, ал. 1, предложение последно от ДОПК, Административен съд София-град, 74 състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на „Сънни Мюзик Про“ ЕООД срещу ревизионен акт № Р22221719005125-091-001/07.05.2020 г., издаден от орган по приходите в ТД на НАП С., потвърден с решение № 1173/30.07.2020 г., на директора на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ при централно управление на НАП – С..

ОСЪЖДА „Сънни Мюзик Про“ ЕООД да заплати на Националната агенция за приходите юрисконсултско възнаграждение в размер на 1017,60лв./хиляда и седемнадесет лева и шестдесет стотинки\.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните с връчване на преписи по реда на чл. 138 от АПК.

СЪДИЯ: